Rama IX Art Museum Foundation

นิทรรศการศิลปกรรมร่วมสมัย

ฉงน สงสัย
Be Skeptical

A Thai Contemporary Art Exhibition

ศิลปิน:
นภดล วิรุฬห์ชาตะพันธ์
ปิติวรรธน์ สมไทย
พศุตม์ กรรณรัตนสูตร
ศุภฤกษ์ คณิตวรานันท์

Artists:
Noppadon Viroonchatapun
Pitiwat Somthai
Pasut Kranrattasuit
Suparirk Kanitwaranun

Rama IX Art Museum Foundation

ฉงน สงสัย

นิทรรศการศิลปกรรมร่วมสมัย

นิทรรศการเปิดแสดง:
29 เมษายน – 13 มิถุนายน 2553
ชั้น 7 หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

จัดโดย:
หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

ภัณฑารักษ์:
พิชญา ศุภวานิช

ศิลปิน
นพดล วิรุฬห์ชาตะพันธ์
ปิติวรรธน์ สมไทย
พศุตม์ กรรณรัตนสูตร
ศุภฤกษ์ คณิตวรานันท์

Be Skeptical

A Thai Contemporary Art Exhibition

Date:
29 April – 13 June 2010
Gallery 7 Bangkok Art and Culture Centre

Organized by:
Bangkok Art and Culture Centre

Curator:
Pichaya Suphavanij

Artists:
Noppadon Viroonchatapan
Pitiwat Somthai
Pasut Kranrattanasuit
Suparirk Kanitwaranun

Rama IX Art Museum Foundation

สาส์นจากหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร มีความยินดีขอนำเสนอ นิทรรศการแสดงผลงานศิลปกรรมของ 4 ศิลปินร่วมสมัย **ฉงน สงสัย** ซึ่งเป็นนิทรรศการที่หอศิลป์จัดขึ้นเพื่อเป็นการเปิดพื้นที่และสนับสนุนให้ศิลปินได้มีโอกาสแสดงผลงานที่มีคุณภาพ และนำเสนอประเด็นใหม่ๆ ที่กระตุ้นความคิดและการรับรู้ทางศิลปะของผู้ชม

ปิติวรรธน์ สมไทย, พสุคม์ กรรณรัตนสูตร, ศุภฤกษ์ คณิควรานันท์ และ **นภดล วิรุฬห์ชาตะพันธ์** เป็นศิลปินที่มีประวัติการทำงานทั้งในและนอกประเทศกว่า 10 ปี ถือเป็นศิลปินรุ่นกลางที่มีรุดเชื่อมโยงในบริบททั้งเก่าและใหม่ ผลงานที่นำมาจัดแสดง แสดงให้เห็นถึงคุณภาพของศิลปินทั้งในเชิงทักษะและแบบแผนทางความคิดที่มีการพัฒนาจากการศึกษาและประสบการณ์ที่ได้สั่งสมจากทั้งในและนอกประเทศ ในนิทรรศการนี้ศิลปินได้หยิบยกประเด็นของความฉงน สงสัย การตั้งคำถามและสมมติฐานทั้งต่อสิ่งที่อยู่ภายในตนเองและสิ่งแวดล้อมรอบตัว ผ่านผลงานประติมากรรม ศิลปะการจัดวาง ภาพยนตร์สั้น และวิดีโออาร์ต

นับว่าเป็นโอกาสอันดีสำหรับสาธารณชนที่จะได้มีประสบการณ์ทางศิลปะ เพื่อเป็นต้นเหตุของการนำไปสู่ความตื่นตัว การสร้างสรรค์และทัศนคติใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจที่อาจส่งผลที่เป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต

ทางหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานครมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้จัดนิทรรศการในครั้งนี้ และขอขอบคุณศิลปินทั้ง 4 ที่เข้าร่วมแสดงผลงานและขอขอบคุณผู้สนับสนุนและผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายที่ได้ให้ความช่วยเหลือจนนิทรรศการนี้จนสำเร็จไปได้ด้วยดี

Message from Bangkok Art and Culture Centre

Bangkok Art and Culture Centre proudly presents Be Skeptical, an art exhibition of 4 Thai contemporary artists. **Be Skeptical** exhibition is organized with the aim of providing the artists with a platform to present their works. We hope that these works will communicate issues that will stimulate through art, thoughts and perceptions for the public.

Pitiwat Somthai, Pasut Kranrattanasuit, Suparirk Kanitwaranun, and **Noppadol Viroonchatapun** are artists who have accumulated working experience for over 10 years. All are in their mid-career and have arrived at a point at which they could confront and deal with both old and new social contexts. The works in the exhibition display qualities in technical as well as in the thinking processes gained as a result of their own cultural upbringings and from their times spent abroad. In this exhibition, they together explore the issue of doubts, raising questions, setting hypotheses both of inner self and outer world through media of sculptures, installations, short films, and video arts.

Rama IX Art Museum Foundation

This is an opportunity for the public to experience art that helps to bring about awareness, open-mindedness and creative possibilities, giving rise to new attitudes and appreciation.

Bangkok Art and Culture Centre wishes to thank all four artists of the Be Skeptical exhibition. We wish to thank also all those who have lent support and who have contributed to the realization of this exhibition.

ถามต่อ และ พยายามหาคำตอบ

กฤติยา กาวีวงศ์

ประเด็นที่ศิลปิน **ปิติวรรธน์ สมไทย, พศุตม์ กรรณรัตนสูตร, ศุภฤกษ์ คณิควรานันท์** และ **นภดล วิรุฬห์ชาตะพันธ์** ได้ตั้งหัวข้อในนิทรรศการศิลปะ **"ฉงน สงสัย"** เพื่อพยายามแสดงสิ่งที่ดีที่สุดของศิลปะที่ไม่ใช่เพียงแค่ความงาม แต่ได้นำบททดสอบ มาให้กับผู้ชมได้ตรวจสอบความเป็นไปทั้งในความคิดและการดำเนินชีวิตของตนเอง คิดว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจ น่าไปคิดต่อ จึงอยากตั้งข้อสังเกตและคำถามเพิ่มเติมต่อศิลปินและคนดูให้คิดต่อ

ฉงน ว่า ทำไมถึงพึ่งมาฉงน สงสัยตอนนี้ มันสายเกินไปหรือเปล่าสำหรับศิลปิน(รุ่นนี้) ที่พึ่งตั้งคำถามกับตัวเองและสังคม

ฉงน ว่า ทำไมการศึกษาศิลปะของไทย ไม่สอนให้เด็กตั้งคำถาม ทดลอง ตั้งข้อสังเกต และได้พัฒนาศักยภาพของตัวเองให้ได้จุดที่ดีที่สุดในระหว่างเรียนในมหาวิทยาลัย การปิดกั้นทางความคิด และการดีกรอบแบบนี้ ทำให้การทำงานของศิลปินไทย และนักศึกษาศิลปะในเมืองไทย ไปได้ไม่ถึงไหน ไม่พัฒนา เพราะการศึกษาศิลปะในเมืองไทยยังมุ่งเน้นสร้าง "ช่าง" มากกว่า "ศิลปิน" อย่างนั้นหรือเปล่า

ฉงน ว่า คุณเป็นศิลปินรุ่นกลางเก่ากลางใหม่ ที่เป็นผลผลิตของเวทีประกวดงานศิลปกรรมหลากหลายเวที และ[illegible] ที่ถูกกำหนดขึ้นด้วยความงามแบบประเพณีนิยม เป็นคนรุ่นที่เติบโตขึ้นมาในสังคมและบรรยากาศทางศิลปะที่กำลังอยู่ในระหว่างการสร้างโครงสร้างพื้นฐาน ไม่มีหอศิลป์ และพิพิธภัณฑ์ศิลปะ เป็นคนที่เห็นจุดเปลี่ยนของวงการศิลปะไทย และสังคมไทยที่มีการพลิกผันอยู่ตลอดเวลา ต้องไปหาประสบการณ์นอกประเทศจากการเป็นศิลปินในที่พำนักไม่น้อยกว่า 5 – 10 ประเทศ และมีผลงานแสดงศิลปะตามต่างประเทศในรอบสิบปีที่ผ่านมา แต่ทำไมถึงไม่มีการแสดงผลงานในประเทศไทย เพราะอะไร

ฉงน ว่า ภาษาทางทัศนศิลป์ของศิลปินรุ่นนี้ เป็นภาษาแบบไหน มันเพียงพอสำหรับการที่จะให้คนทุกประเภท และผู้ชมทุกแบบไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในโลกเข้าใจ และ รับรู้ได้หรือเปล่า ในทันโลกทันเหตุการณ์ และ พูดถึงความเป็น "ร่วมสมัย" หรือเปล่า บางครั้งที่ฉันดูงานพวกคุณ(บางคน/ส่วนใหญ่) มันคล้ายกับการดูหนังเรื่อง "Back to the Future" มันเป็นการย้อนกลับเวลาไปในอดีตอันไกลโพ้น หรือเวลามันถูกแช่แข็งด้วยขนบอะไรบางอย่างที่ไม่สามารถละลายไปพร้อมกับบรรยากาศและภูมิอากาศอันร้อนระอุของสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมืองของประเทศในเขตร้อนชื้นแบบนี้ จนบัดนี้ เราก็ยังหาคำอธิบายไม่ได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับเวลาที่มันทับซ้อนกันแบบนี้ ในงานศิลปะ ภาษาทางทัศนศิลป์ของคุณ ประเด็นในการทำงานกับความเป็นปัจจุบัน ความเป็น "ร่วมสมัย" มันอยู่ตรงไหน คุณอยู่ที่นี่ แต่เหมือนคุณไม่ได้อยู่ที่นี่ งานของคุณมีความเป็น "ที่นี่ และ ตรงนี้" ในประเด็นการทำงาน และ ภาษาที่คุณใช้หรือเปล่า

ฉงน ว่า วาทกรรมแบบไหน ที่คุณใช้ในการทำงาน ศิลปินไทยร่วมสมัย ไม่มีส่วนร่วมในวาทกรรมของศิลปะสมัยใหม่ หลังสมัยใหม่ หรือ หลังยุคอาณานิคม เนื่องจากประเทศไทยไม่เคยผ่านจุดเปลี่ยนตรงนั้นในเวลาจริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ หากแต่เวลาเรานั้น มันได้เกิดขึ้นไปพร้อมๆ กัน

Rama IX Art Museum Foundation

ในสังคมเราและสะท้อนออกมาในงานศิลปะด้วยศิลปินหลงยุค แต่เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่า เราไม่ได้อยู่ร่วมกับชาวโลกเมื่อมีการเปลี่ยนขั้วทางความคิดและเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ของโลกาภิวัฒน์ในยุคปีทศวรรษที่ 1990 คุณเข้าร่วมวาทกรรมนี้หรือไม่ และเมื่อเวลาเปลี่ยนไปในศตวรรษที่ 21 ณ บรรยากาศทางการเมืองและสังคมแบบนี้ งานศิลปะของพวกคุณมันอยู่ในส่วนไหนของสังคมปัจจุบัน มันมีที่ทางของมันหรือไม่ คุณได้ทำหน้าที่ของคุณดีพอหรือยัง

ขอตั้งข้อสังเกตว่า การทำงานศิลปะในยุคนี้ ไม่ใช่เป็นเพียงการนำเสนออมิติของสุนทรียศาสตร์เท่านั้น แต่มันคงไม่ไหวถ้าศิลปินทำงานศิลปะโดยทำให้การเมืองกลายเป็นสุนทรียศาสตร์ หรือ นำสุนทรียศาสตร์ให้กลายเป็นเครื่องมือของการเมือง สิ่งที่ยากยิ่งคือ ศิลปินจะทำงานศิลปะอย่างไรให้มันสั่นสะเทือนการรับรู้ของคนดู ให้พวกเขาได้ปรับเปลี่ยนมุมมอง และนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ คุณจะทำงานศิลปะให้เป็น "เรื่องสำคัญ" ในสังคม บางครั้งในสถานการณ์ที่เป็นอยู่แบบนี้ ศิลปินควรจะรู้ที่ทางของตัวเอง การทำงานศิลปะที่ใกล้ชิดและรับใช้การเมือง มันก็เป็นการสะท้อน และ เป็นเพียงภาพประกอบ หรือเครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อให้กับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเท่านั้น ซึ่งมันอาจน่าสนใจและสำคัญในประวัติศาสตร์การเมืองในช่วงหนึ่ง แต่ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นงานศิลปะที่ดี และกลายเป็นส่วนหนึ่งในประวัติศาสตร์ศิลปะได้ อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้ขอให้คุณไปอยู่ตรงนั้น แต่หากคุณสามารถทำงานศิลปะที่สะท้อนสภาวะต่างๆ ในชีวิตประจำวันออกมาได้ ไม่ว่าจะอยู่ในบรรยากาศทางสังคมแบบไหนก็ตาม และสามารถหาทางออกให้กับปัญหาของสังคมได้ มันกลายเป็นโบนัสให้คนดู และให้กับสังคม ซึ่งเรากำลังคาดหวัง และรอดูงานแบบนั้นอยู่จากพวกคุณ

จากประวัติส่วนตัวของศิลปินที่ร่วมแสดง ส่วนใหญ่ถือว่าเป็นกลุ่มศิลปินรุ่นกลางเก่ากลางใหม่ (mid career artists) เป็นกลุ่มที่เชื่อมต่อระหว่างศิลปินที่ทำงานศิลปะร่วมสมัยรุ่นแรก ที่เกิดในช่วงปีทศวรรษ 1940 และ 1950 เช่น อ. มณเฑียร บุญมา, อ. กมล เผ่าสวัสดิ์, อ. อารยา ราษฎร์จำเริญสุข ซึ่งเป็นกลุ่มศิลปินที่ถือเป็นรุ่นบุกเบิกงานศิลปะร่วมสมัยของไทยในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 ศิลปินรุ่นที่แสดงในนิทรรศการนี้ส่วนใหญ่เกิดปลายปีทศวรรษที่ 1960 และ ต้นทศวรรษที่ 1970 และเริ่มทำงานศิลปะในช่วงทศวรรษที่ 1990 ถือว่าเป็นช่วงเปลี่ยนผ่านของสังคม การเมือง และเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วมากในเมืองไทย และทั่วโลก กระบวนการเปลี่ยนผ่านจากสังคมเกษตรกรรมมาเป็นสังคมแบบอุตสาหกรรม และการเริ่มใช้อินเตอร์เน็ตอย่างแพร่หลาย มันได้เพิ่มศักยภาพในการรับรู้ข่าวสาร และการทำงานให้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น แต่กระนั้นการเติบโตของเศรษฐกิจและการเมืองหรือสังคมของไทย ไม่ได้เอื้อให้โครงสร้างทางสาธารณูปโภคทางศิลปะร่วมสมัยให้เติบโตเท่ากับสาขาอื่น มันช้าไปกว่าโครงสร้างด้านอื่นๆ เป็นทศวรรษกว่าที่ประเทศไทยจะตั้งกระทรวงวัฒนธรรม และสำนักงานศิลปร่วมสมัย และการกำเนิดของหอศิลป์กทมฯ นั้น ช่วงเวลานี้มันกลายเป็นช่วงสุญญากาศที่ทำให้ศิลปินไทย และวงการศิลปะไทย ต้องทำงานแบบพึ่งพาตนเอง หรือ (Do It Yourself – DIY) ประเด็นนี้น่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ศิลปินรุ่นนี้หาเวทีลงไม่ได้ และไม่ได้รับการสนับสนุนจากสถาบันเท่าที่ควร ทำให้พวกเขาต้องพึ่งพา "ทุน" จากต่างประเทศ ไม่ว่าจะโดยผ่านรางวัล หรือทุนสำหรับศิลปินในที่พำนักก็ตาม ซึ่งก็แทบไม่ต่างจากศิลปินรุ่นแรกที่แม้ว่าไม่มีรัฐสนับสนุน และไม่มีเวทีในประเทศเพียงพอที่จะรองรับผลงานของพวกเขา แต่เขาก็สามารถเติบโตและสร้างชื่อเสียงในเวทีระดับนานาชาติได้ อย่างไรก็ตาม การก่อตั้งองค์กรของรัฐที่กล่าวมาด้านบน ก็ไม่ได้หมายความว่าการสนับสนุนศิลปินรุ่นกลางเก่ากลางใหม่ หรือ ศิลปินรุ่นเยาว์จะดีขึ้นกว่าเดิม จนถึงเวลานี้ องค์กรเหล่านี้ก็ยังเป็นเพียงสัญลักษณ์เท่านั้น

ในส่วนของผลงานศิลปะและสิ่งที่อยู่ในใจของพวกคุณ ล้วนพูดถึงเรื่องชีวิตประจำวัน เกี่ยวข้องกับสภาพการเมืองและสังคมที่ซับซ้อนทั้งทางตรงและทางอ้อม และพาเราไปตั้งแต่ชนบทของไทย จนถึงพื้นที่ในกรุงเทพฯ และลอนดอน เริ่มจากการทำงานเกี่ยวกับ "สี" ของ **ปิติวรรธน์ สมไทย** เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่า ทุกวันนี้ เราไม่ได้อยู่ท่ามกลางความแตกต่างทางความคิดในเรื่อง "สี" ที่กลายเป็นสัญลักษณ์แทนความคิดทางการเมืองหลายฝ่าย ซึ่งกลายมาเป็นประเด็นเผ็ดร้อนในชีวิตประจำวันของเรา ส่วนงานวีดีโอเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของ **พสุคม์ กรรณรัคนสูตร** ที่เขานำเสนอวีดีโอและประติมากรรม โดยได้แรงบันดาลใจจากสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน (ส่วนหนึ่งจากลอนดอน) โดยเปลี่ยนมุมมอง จากสิ่ง "ปกติธรรมดา" ให้กลายเป็น "ไม่ปกติธรรมดา" มันคงนำมาเปรียบเทียบกับวิถีชีวิตของเราชาว กทม. ที่ทุกวันนี้ พื้นที่ และการดำรงชีวิตแบบธรรมดา มันกลายเป็นเรื่องไม่ปกติธรรมดาตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ผลงานหนังสั้น **ศุภฤกษ์ คณิควรานันท์** ที่เจาะประเด็นเรื่องความขัดแย้งของผลประโยชน์ ความรุนแรงในสังคมการเมืองไทย ที่เต็มไปด้วยสัญลักษณ์ที่ท้าทายให้เราตีความ และงานประติมากรรมของ **นภดล วิรุฬห์ชาคะพันธ์** ที่พูดถึงความซ้ำซากจำเจของคนทำงาน ใช้ชีวิตในเมืองหลวง มองภาพรวมของงานและภาษาทางทัศนศิลป์และสื่อที่พวกเขาใช้นั้นหลากหลายมากขึ้น มันเริ่มแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่าง สิ่งที่เราเคยเห็นว่ามันถูกแช่แข็งทางกาลเวลา นั้นเริ่มละลายทีละน้อย แต่ถึงตอนนี้เราก็ยังไม่หายฉงน เนื่องจากยังไม่ได้ดูงานจริงของหลายคน และนิทรรศการได้เลื่อนไปเพราะมีการชุมนุมทางการเมืองที่ยืดเยื้อตรงบริเวณหอศิลป์ฯ จนถึงตอนนี้ เรายังคงฉงนอยู่ว่าผลงานมันแสดงออกมาได้ตรงกับที่เขียนไว้หรือเปล่า ทั้งนี้เราก็ยังหวังว่าจะได้เห็นผลงานของพวกคุณต่อไปอีกในอนาคต อย่าหายหน้าไปไหนอีก เพราะคนทำงานศิลปะที่นี่มีน้อย แม้พื้นที่สำหรับแสดงงานเรายิ่งน้อยเกินกว่าจะรองรับศิลปินที่ยังอยู่และจบใหม่กันทุกปี เราคิดว่าศิลปินคงยังต้องสู้และตั้งคำถามกันต่อไปอีก

ณ บรรยากาศแบบนี้ และพื้นที่ในการแสดงออกทางความคิด(ไม่ว่าจะโดยปัญญาชนและชาวบ้าน) การรับรู้ข่าวสารและการแสดงออกทางศิลปะเริ่มถูกจำกัดและริดรอน ดังนั้น การใช้จินตนาการ และการทำงานศิลปะ มันอาจกลายเป็นพื้นที่สุดท้ายที่ให้พวกเราได้หายใจ ได้เรียนรู้จากความคิดของศิลปินและได้บริหารสติปัญญาเพื่อที่พวกเราจะได้เพิ่มความสงสัย และหาคำตอบและต่อยอดให้กับความรู้และสติปัญญาของเราต่อไป ปัญหาคือเรายังจะมีเสรีภาพกันอีกนานเท่าไหร่

กรุงเทพฯ 20 เมษายน 2553

Questioning and attempting to find answers

By Gridthiya Gaweewong

The issue that **Pitiwat Somthai, Pasut Kranrattanasuit, Suparirk Kanitwaranun** and **Noppadon Viroonchatapun** have raised in the **Be Skeptical** exhibition is interesting. They attempt to explore a potential of art that does not hold only an aesthetic value, but also a quest for viewers self-examination. This quest should be advanced. I am proposing more questions to artists and viewers to even further their thinking process.

Being skeptical, why would we be skeptical now? Is it too late for artists at this age to ask questions to themselves and society?

Being skeptical, why is it that Thai educational system never teaches children to ask questions, to be observant, to bring their thinking up to its full capacity? This restriction of thoughts and narrow frames of mind puts a damper on development of Thai art students and artists. Maybe in Thailand, we aim to create rather artisan than artist?

Rama IX Art Museum Foundation

From one sceptical point of view, you, the artist in the mid of your career, are a byproduct of art competitions, stuck within the aesthetic framework that was constructed from traditional footing, part of a generation who were brought up in the midst of social change and state of art when its infrastructure was in progress, thus being left unsupported by museum or art museum, a witness to a transition of Thai art scene and tumultuous society. You felt the need to go abroad for residencies in at least 5 to 10 countries to hold numbers of exhibitions, but rarely have one in Thailand. Why?

Being skeptical of the creative language used by artists in this generation, leading to a question of what quality it justifies. Is it enough to communicate with all types of audiences regardless of their geographical situation, for them to appreciate and understand? Is your language up-to-date and "contemporary"? At times, when I view your works, (for some of you, the majority) it is similar to watching the movie "Back to the Future" that simulates the scene of going back in the distant past when time was frozen and it could not be melt in this atmosphere, a piping hot climate due to social, economic, and political chaos in our tropical country. Even now, we still can't explain a reason of this time phenomenon. In artwork, your artistic language, your methodology, according to the present time, how is it justified as contemporary? You are here, but it seems as though you aren't. Do you speak of "here and now" in your work, in your creative language?

Being skeptical of what frame of reference you use for working, Thai contemporary artists have no anticipations in frame of reference

of modern - postmodern- or post colonial art. It is because Thailand has never passed the turning points of its actual history. In fact, all time periods have been happening simultaneously in our society and it is apparent in the work of art that results in lost in time artists. We probably can't deny that we were not with others when there was a paradigm shift causing chains of globalization in 1990s. Were you participated in this movement? When time is changing in this 21th century, at this social and political climate, where is your art in the current stream? Has it own its place? Have you done your part?

It is my observation that creating artworks, nowadays, is not only proposing another realm of aesthetic nor it is for artist to turn politics into aesthetic or use aesthetic as a political tool. The challenge lies at how to make an artwork that shakes perceptions of viewer to stirs their thoughts, in order to utilize these thoughts in their lives. Artwork must be "relevant". In some situations, the artist must know their position; working for politic or serving politic, is merely a reflection, an illustration, or propaganda for one group of people. The artwork could be interesting and important in politic history, but it does not stamp itself as a good art in art history. However, we are not asking you to be in such condition, only that you could reflect an issue that is relevant in whatever social climate, or could offer the society a way out of its problem, making it as an incentive for public, for society. This is the kind of work that we expect, and wait for.

Judging from biographies of the artists, they are recognized as mid-career artists connecting with the first generation who were born during 1940s-1950s: Montien Boonma, Kamol Phaosavasdi and Araya Rasdjarmrearnsook are a group of artists who paved the way for Thai contemporary art in the late 1980s. The artists in this exhibition were born during the late 1960s and the beginning of 1970s, thus started their career in 1990s. Then there was a social, political and economical change in Thailand and throughout the world causing a major shift from agricultural society to industrial society. The widely use of Internet increases power of an information age allowing us to work faster and easier.

Despite of the growth in economy, politics, or society, it did not race up the infrastructure of contemporary art. In fact, it is ten years behind. By the time Thailand has established a Ministry of Culture, Office of Contemporary Art and Culture, or Bangkok Art and Culture Centre, it already caused a void, Thai artists and those in the field of art were forced to survive on their own (Do-it-Yourself). This is the reason why artists in this generation had difficulty finding their platforms, were not supported by institutions, and had to rely on funding from abroad. Even though they have received numbers of awards and funds for residencies, it makes

Rama IX Art Museum Foundation

no difference from artists of the first generation. On their own, they could continue to grow and receive recognitions internationally without any supports from Thai government. However, the establishment of government institutions mentioned above has not yet aided these mid-career artists, or even younger ones. Up until this time, these organizations are merely a symbol.

As for the artworks, the thoughts of the artists were translated directly and indirectly to a reflection of complexity of society and politics. These thoughts take us to rural part of Thailand to city of Bangkok, even to London. What **Pitiwat Somthai** has achieved with colors is related to an undeniable fact that opinions about colors as political emblems are now part of our daily conversations. In video art of **Pasut Kranrattanasuit**, he presents video work and sculpture inspired by ordinary elements (part of it from London), with the idea of turning ordinary to be extraordinary. It is comparable to the way we live in Bangkok: Now our city and our usual living has become unusual. The short film of **Suparirk Kanitwaranun** raises an issue of conflict. The violence of Thai socio-political environment filled with codes challenges us to decipher. In the sculpture of **Noppadon Viroonchatapun**, he talks about routine of our city life. In overall, the artworks show that creative language of the artists and media they used have become diversified. It suggests us "a change", indicating what was frozen has been thawing bit by bit. Even so, I am still being skeptical because the actual work has yet to be seen and the exhibition has been postponed because of the rally. Therefore, we expect these artworks to be at the opening that it is close to what we have imagined. And we still hope to see more of your works in the future, so don't go away just yet, because there are so few artists here. Even though there are not enough platforms for artists to exhibit their artworks or to accommodate numbers of young artists who graduate each year. We think artist still need to fight on and continue to ask questions.

With the present social climate, a space for expressing thoughts (whether it is for intellectuals or commoners), a channel to receive information and a place to flourish artistic expression are narrowed and limited. Therefore, this chance to use imagination and create artworks might be the last extent for us to breathe, to learn from the artists, to exercise our minds so we can keep questioning and looking for answers, for betterment of our knowledge and intelligence. The problem is how long would this liberty last?

Bangkok, April 20", 2010

นภดล วิรุฬห์ชาตะพันธ์
Noppadon Virooncharapun

ชีวิตที่ถูกตรวจสอบ

"ชีวิตที่ไม่ผ่านการตรวจสอบไม่มีค่าพอที่จะอยู่" เป็นคำกล่าวของโสกราติส นักปรัชญาผู้ยิ่งใหญ่ที่กล่าวถึงการตรวจสอบตัวตนในฐานะหัวใจในการดำรงชีวิต เราขึ้นรถออกจากบ้าน ทำงาน และกลับบ้านเสมือนหนึ่งเป็นการทำหน้าที่ตามสูตรสำเร็จ การไม่ตั้งคำถามในบทสรุปของแต่ละวันว่าเป็นความต้องการที่แท้จริงของชีวิตหรือไม่ อาจทำให้เรากลายเป็นมนุษย์ที่ไม่ได้ดำรงอยู่แต่แค่ยังมีชีวิตอยู่ ปรัชญาที่สำคัญอาจเกิดขึ้นตามท้องถนน ที่คนคนหนึ่ง ณ เสี้ยวเวลาหนึ่งตระหนักถึงศักยภาพอันยิ่งใหญ่ของตน ขยายต่อความคิด และใช้โอกาสอย่างสูงสุด ในการพัฒนาสู่การขับเคลื่อนวงจรชีวิตที่มีความหมาย

Rama IX Art Museum Foundation

Examined Life

"Life without examination dialogue is not worth living" is a quote from Socrates, the classic greek philosopher proposed a form of inquiry as a threshold of living. As we get up, go to work, and come back home, we conform to a set program. To regard this everyday assumption as absolute might transforms us to be a human being who doesn't live, only exists. The most important philosophy occurs on the street, when a person at a fraction of any moments, discovers his fullness potential. This finding would urge thoughts to utilize every chance in propelling oneself into a meaningful living mechanism.

Rama IX Art Museum Foundation

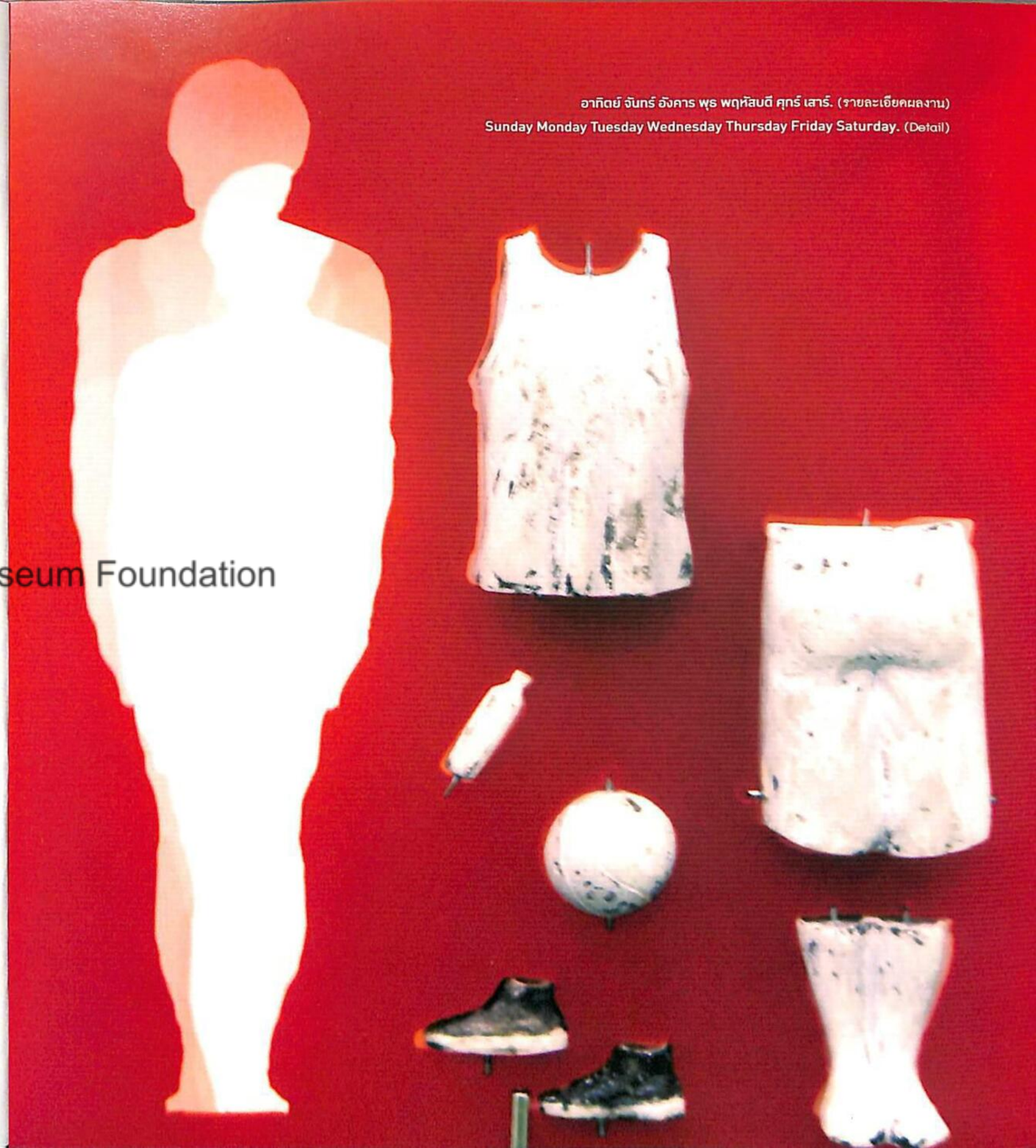

อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์. (รายละเอียดผลงาน)
Sunday Monday Tuesday Wednesday Thursday Friday Saturday. (Detail)
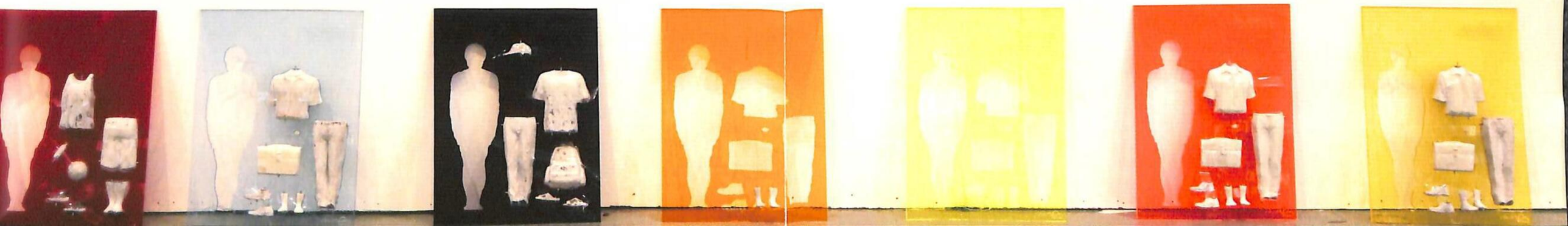
Rama IX Art Museum Foundation